

4 oktober 2026

(27ste zondag van het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

“De steen die de bouwers hebben afgekeurd, die is de hoeksteen geworden.” Dit is het vers uit het Eerste Testament dat het vaakst in het Nieuwe Testament wordt aangehaald! Om het goed te begrijpen, moeten we ons even aan afvalkunde wagen! Misschien hebt u al gehoord van deze nieuwe wetenschap die afval bestudeert. De afvalkunde houdt zich bezig met alles wat wij weggooien, afwijzen! En heel vaak zegt dat iets over onszelf, over onze overconsumptie, over ons onvermogen om te bewaren, om te behoeden... Ook in het leven is het soms zoveel gemakkelijker iets weg te gooien, iets op te geven wanneer een relatie geen vruchten draagt, dan zachtmoedig en geduldig vol te houden! Ja, als bouwers wijzen wij heel wat stenen af, terwijl ze nochtans springlevend zijn...

Ervaren wij dat, menselijk gezien, niet vaak? Hoeveel groepen vormen niet juist een hechte eenheid door zich ergens tegen af te zetten: door de ander af te wijzen, door een slachtoffer — schuldig of onschuldig — uit te stoten, door een zondebok aan te wijzen die ons vaak in staat stelt onszelf niet ter discussie te stellen. Hoe vaak ontmoeten wij geen mensen die zichzelf bevestigen door zich tegen anderen af te zetten?

En wanneer er harde kritiek klinkt, zegt die vaak meer over degenen die

haar uiten dan over degenen tegen wie ze gericht is... De parabel herinnert ons eraan: er schuilt werkelijk geweld in ons.

Maar het evangelie van vandaag houdt ons echter niet zomaar een spiegel voor van deze trieste werkelijkheid. Het voert ons juist voorbij onze logica van geweld en tegenstelling! Om dit goed te begrijpen, keren we terug naar het citaat uit de parabel. Laten we eerst — zonder ons schuldig te voelen — kijken naar wat wij in ons leven misschien al te snel hebben afgewezen, opzijgeschoven of achtergelaten. Zijn er geen projecten, geen mensen die ons dierbaar zijn en die wij terzijde hebben geschoven, maar *met wie wij misschien opnieuw moeten bouwen*, herbouwen? Het evangelie stelt ons dus deze vraag: waarop kun je steunen, aan wie kun je jezelf toevertrouwen?

De hoeksteen nodigt ons uit om op onze fundamenten te steunen. En wanneer die steen in ons leven de rots van Christus is, stelt hij ons in staat een innerlijke sereniteit te ontvangen die alles overstijgt wat wij ons voor onszelf kunnen voorstellen.

Is die eerste steen waarop wij kunnen gaan zitten, waarop wij kunnen rusten zonder ons af te zetten tegen anderen, niet eenvoudigweg de “*vrede van God, die alle begrip te boven gaat*”? Die vrede, die zo prachtig wordt bezongen in de brief aan de Filippenzen, is een lofzang op de innerlijke sereniteit; een voortdurende uitnodiging om in ieder mens allereerst het goede te zien. Om stil te worden, tot rust te komen en ons aan God toe te vertrouwen.

Hoe kunnen wij die vrede diep in ons laten groeien wanneer alles lijkt in te storten? Juist door aandacht te schenken aan wat standhoudt, aan datgene waarop wij kunnen steunen.

Luisteren we daarvoor naar de brief: “*al wat waar is, al wat eerbaar is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat beminnelijk is, al wat prijzenswaardig is, en als iets deugd heet en als iets lof verdient, weest daarop bedacht*”. Het is aan ons om elke ochtend opnieuw te kiezen wat telt, wat standhoudt, opdat de vrede van God ons hart en onze gedachten behoedt.

Die innerlijke vrede leert ons in de eerste plaats te kijken naar wat er in een situatie rechtvaardig kan zijn... in plaats van meteen te zoeken

naar wat er onrechtvaardig aan is! Kijk in ieder mens eerst naar wat beminnelijk is, in plaats van je blik te richten op wat in hem of haar minder eervol is... *“Al wat goed is, houd dát allereerst in ere.”*

Kortom: begin met dank te zeggen en rust in Hem in wie je je oorsprong vindt. Dan zul je geloofwaardig zijn en kun je in opstand komen tegen wat onrechtvaardig is. Dan kun je je verzetten tegen alles wat de mens verminkt...

Zo leven, door onvoorwaardelijk het woord van Christus als steunpunt te nemen, zal ons een vrede doen ontdekken die alles overstijgt wat wij ons voor onszelf kunnen voorstellen. Een vrede die veel dieper gaat dan de afwezigheid van conflict. Het is die onvoorstelbare vrede — voorbij onze tegenstellingen, omdat zij van God komt — waarvan ik u toewens dat u haar ontdekt, koestert en rondom u verspreidt. Dan zult u als erfenis een vreugde ontvangen die niemand u kan ontnemen.

Amen.